
20 ÉVE HALT MEG NAGY JÓZSEF KARNAGY

Nagy József zeneszerző, műfordító, karmester 1914-ben született Budapesten, ugyanott halt meg 2000-ben. Sírjánál Lukin László mondott búcsúbeszédet.

Zenei tanulmányait a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskolán végezte 1939-ben. Tanárai voltak többek között Siklós Albert, Ádám Jenő, Molnár Antal.

Munkahelyei voltak: 1939–1952-ig Ganz MÁVAG Zeneiskola /igazgató/; Magyar Állami Operaház 1942–1975-ig /előadás vezető/; Közlekedési Szakszervezet Művészegyüttese /karmester/; Pénzügyintézetek Központi Szimfonikus Zenekara 1960–1977-ig /karmester/.

Zongorázott, hegedült, gitározott és mandolinozott. Ferencsik János javaslatára 1943-tól egészen haláláig több operában is rendszeresen gitározott és mandolinozott a Magyar Állami Operaházban. /többek közt Mozart: Don Juan, Rossini: Sevillai borbély, Donizetti: Don Pasquale, Verdi: Falstaff, Otello, Prokofjev: Romeo és Júlia/.

1946-ban megszervezte a MÁVAG szimfonikus zenekarát és opera együttesét. Számos helyen / Diósgyőr, Szekszárd, Rákosszentmihály, Monor, Salgótarján stb./ koncerteztek, s adták elő az alábbi műveket: Donizetti: Don Pasquale, Rossini: a sevillei borbély, Mascagni: Parasztbecsület, Verdi: Traviata, Rigoletto, Erkel: Bánk bán, Puccini: Tosca, Gianni Schicchi,

Pillangókisasszony, A köpeny, J. Strauss: Denevér, Cigánybáró, Farkas Ferenc: Csínom Palkó.

Nagy József hangszeres és énekes muzsikustársai körében

A KPVDSZ Szimfonikus Zenekarával kiemelkedő helyet foglaltak el a szabadtéri rendezvények, sok száz főnyi hallgatósággal. Ezek közül különösen emlékezetes helyek voltak: Halászbástya, Vajdahunyad Vára, Nemzeti Múzeum parkja, Esztergom, Monor. Rendszeres koncerteket tartottak a Jókai utcai KPVDSZ Székházban, a budapesti Városháza Dísztermében. Ezeken mindig ismeretterjesztő előadások is elhangzottak. Vendégszerepeltek Drezdában, Pécsen, Szolnokon. Neves előadóművészek szerepeltek velük, így többek között

Miskolczi Margit és Lajos Judit zongoraművészek, Kocsis Albert és Kovács Dénes hegedűművészek.

Koncert a pilnítzi kastély-parkban. A KPVDSZ Szimfonikus Zenekart Nagy József vezényli, Mendelssohn: e-moll hegedűversenyének szólistája: Barta Mihály (1973. július)

Széles repertoárjukban gyakran szerepeltek Vivaldi hegedűversenyei, köztük a Négy évszak, Beethoven szimfóniái, hegedűversenye, zongoraversenyei; Mozart szimfóniák, hegedűversenyek és zongoraversenyek; Grieg zongoraversenye; Mendelssohn hegedűversenye, a Hebridák-nyitány; Liszt zongoraversenyei, a Les Préludes; Csajkovszkij hegedű- és zongoraversenye, és az 1812 ünnepi nyitány; Erkel: Hunyadi-nyitány. Különösen emlékezetes volt Caccini: Euridiké és Gluck: Iphigenia Aulisban c. operák hangversenyszerű előadása, Verdi: Requiemje a Fővárosi Énekkarral 1969. május 10-én, amelyet a budapesti Városháza dísztermében tartottak, zsúfolásig telt ház előtt. Az előadás szólistái voltak: László Margit, Barlay Zsuzsa, Bartha Alfonz és Supola Kolos karigazgató: Péter József. Ez utóbbiról és a korábbiakról is felvételek készültek.

A 80-as évektől a KPVDSZ opera együttese központi feladatának tekintette Erkel Ferenc művészetének ismertetését. Ellátogattak Gyulára, ahol hangversenyt adtak a SZOT Gyógyszálló Dísztermében.

1965-től a Nyelvtudományi Társaság tagjaként prozódiai előadásokat tartott, ezeket a Parlando folyóirat rendszeresen közölte Kis magyar prozódia c. állandó rovatában. Prozódiai alapvetések c. tanulmánya kéziratban maradt.

Zeneszerzői munkássága is jelentős volt. Kiemelkedő műve a Vibration szimfonikus zenekarra és zongorára, melyet a Magyar Rádió is műsorára tűzött, Vanina Vanini /opera/, Ady-dalok /zenekarra/, Ünnepi-nyitány /nagyzenekarra/.

Műfordítói tevékenységes sokoldalú volt. A legjelentősebbek közül megemlítjük Caccini: Euridiké, Rimszkij-Korszakov: Májusi éj, Schütz: Karácsonyi oratórium, Shakespeare: 75. szonett, Liszt-Petrarca: 3 szonett, Vivaldi: Négy évszak c. művéhez készült szonett fordításait.

Fasang Árpád így emlékezett rá halálakor: „Több, mint egy fél évszázad kapcsolt össze bennünket. De ez a nagy idő nemcsak abból állott, hogy olykor-olykor találkoztunk, nemcsak tudtunk egymásról, hanem segítettük is egymást.

Egyszerre jelentkeztünk a Zeneakadémiára, de számomra lehetetlen volt, hogy Orosházáról Budapestre utazzak tanulni. De ő minden alkalommal írásban elküldte nekem az órák anyagát..., ehhez az kellett, hogy legyen valaki, aki olyan lényeglátással, olyan biztos tudással bír, amint ahogy az ő esetében megvolt. Ez a kapcsolat fűzött bennünket össze egy életen át, és erről sohase feledkeztem meg. Hálás szívvel gondolok rá.”

Összeállította és a családi archívum képeit a Parlando olvasóival megosztotta:
Nagy Ernő középiskolai ének-zenetanár, karnagy